

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 290/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky maloletej [REDAKOVANÉ], zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej JUDr. Jurajom Takáčom, PhD., advokátom, Horná 51, Banská Bystrica, proti postupu Okresného súdu Lučenec v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 133/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane a ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 133/2022 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje zrušiť rozsudok č. k. 2 T 133/2022-816 z 12. januára 2023 (v petite zjavne nesprávne uvádza, že ide o uznesenie, pozn.) a uložiť okresnému súdu povinnosť nahradiť trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a ostatných príloh vyplýva, že maloletá sťažovateľka v napadnutom konaní vystupuje ako poškodená. Trestné konanie je vedené proti jej otcovi [REDAKOVANÉ] pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Po zrušení trestného rozkazu okresný súd na hlavnom pojednávaní 12. januára 2023 vyhlásil rozsudok, ktorým otca sťažovateľky oslobodil spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Okresný súd zistil, že na základe rozsudku súdu v Dubaji bol otec sťažovateľky povinný platiť jej výživné vo výške 1 500 dirhamov (346,18 eur)

mesačne, a to od januára 2016. Ako zhodnú s listinnými dôkazmi vyhodnotil okresný súd výpoveď otca o jeho vyhostení zo Slovenska v januári 2018. Zistil, že otec sťažovateľky sa následne nachádzal v rokoch 2019 a 2020 v Libanone, kde si podal žiadosť o zamestnanie, ale nebolo mu vyhovené. Podľa potvrdenia charitatívneho združenia bol evidovaný s matkou ako chudobná rodina a v rokoch 2019 a 2020 dostávali pomoc formou potravinových balíčkov. Okresný súd zhrnul negatívne výsledky šetrenia majetkových a príjmových pomerov z prípravného konania. Zistil, že po návrate na Slovensko sa otec zaujímal o zamestnanie, urobil si zväračský kurz, podarilo sa mu nájsť zamestnanie v dvoch spoločnostiach. Pri riešení predbežnej otázky, či vzhľadom na možnosti otca po vynesení rozhodnutia v Dubaji je suma na platenie výživného adekvátne jeho majetkovým pomerom a príjmu, súd uzavrel, že po odchode zo Spojených arabských emirátov sa finančné možnosti otca radikálne zmenili, väčšinou bol bez príjmu alebo s nízkym príjmom, no napriek tomu do rozhodovania súdu uhradil podľa jeho tvrdenia sumu 10 117,94 eur. Okresný súd považoval za preukázané, že otec mal platiť výživné od 13. novembra 2016, odkedy súd posudzoval jeho majetkové a finančné možnosti. Bolo zrejmé, že otec nepracoval, prípadne podnikal bez zisku, o prácu sa ale zaujímal v Libanone aj na Slovensku. Súd pripomenul globálne obmedzenia zamestnania spojené s koronavírusom, napriek ktorým sa otec zaujímal o zamestnanie a čiastočne platil výživné. Pochybnosti medzi tvrdením otca o zaplatení sumy viac ako 10 tisíc eur a tvrdením poškodenej o zaplatení sumy viac ako 5 tisíc eur súd nevedel jednoznačne odstrániť na hlavnom pojednávaní, keďže sa na neho matka sťažovateľky [REDAKOVANÉ] (ďalej len „matka“) nedostavila. Súd považoval za potrebné hodnotiť, či konanie dosahuje stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť, aký sa vyžaduje pre naplnenie materiálnej stránky trestného činu. Vzhľadom na finančnú situáciu otca podľa súdu postačovalo, aby platil minimálne výživné (v sume 27,13 eur mesačne v roku 2016, zvýšené na sumu 32,11 eur v roku 2022). Vzhľadom na túto výšku by aj suma uvedená poškodenu postačovala, aby sa otec zbavil trestnej zodpovednosti v tejto veci. Skutok podľa súdu nie je trestným činom, lebo nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu, keďže otec sa snažil zamestnať a získať finančné prostriedky na platenie výživného a aj napriek jeho veľmi zlej finančnej situácii časť výživného uhradil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Okresný súd nesprávnym procesným postupom, arbitrárnym a nepreskúmateľným rozhodnutím porušil právo sťažovateľky na spravodlivý proces. Zo sťažovateľky urobil „statistu“. Bol povinný umožniť jej plné uplatnenie práv, poučiť ju riadne a vhodným spôsobom o právach, konanie malo byť vedené s ohľaduplnosťou k poškodenej, zohľadnené mali byť jej okamžité potreby a vek, čo súd nesplnil. Matka, ktorej bola sťažovateľka po rozvode manželstva s otcom sťažovateľky zverená do starostlivosti, nebola upovedomená o termíne pojednávania 12. januára 2023. V ospravedlňeniach na skoršie pojednávania matka žiadala o zápisnice z pojednávania, ktoré jej súd nezaslal, čím porušil právo sťažovateľky na informácie o konaní.

4. Súd v rozsudku z 12. januára 2023 neobjektívne a jednostranne hodnotil adekvátnosť výšky výživného, keď dospel k záveru, že výživné určené v civilnom konaní nezodpovedá majetkovým pomerom a príjmom otca. Zmenu pomerov mal posudzovať civilný súd a prihliadať aj na vzdanie sa príjmov otcom a na potreby sťažovateľky. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, či a ako bolo prihliadnuté na pravidlá určovania výživného v mieste jej obvyklého pobytu. Okresný súd otca

ospravedlnil z neplatenia výživného pre koronavírus, nezohľadnil však zhoršenie príjmov a majetkových pomerov na strane sťažovateľky a jej matky pracujúcej ako letušky. Okresný súd vychádzal z nehodoverného dokumentu, ktorým otec preukazoval chudobu v rokoch 2019 a 2020. Okresný súd mohol a mal podľa obsahu spisu riadne ustáliť skutkový stav, sťažovateľka by k platbám uvedeným v jej podaniach a pripojeným dokladom nevedela na pojednávaní uviesť nič viac. Okresný súd si veľmi zjednodušil svoju úlohu pri závere, že otcovi stačilo platiť minimálne výživné, čím nerešpektoval civilné rozhodnutie o výške výživného. Nijako nezohľadnil ani platbu otca na polícii v Spojených arabských emirátoch v roku 2017 (4 189,94 eur), ktorá preukazuje schopnosť platenia výživného vo výške určenej civilným rozhodnutím. Nezaoberal sa ani ďalšími platbami presahujúcimi minimálne výživné, ktoré otec uskutočňoval na základe neodkladného opatrenia pred uznaním cudzieho rozhodnutia o výživnom. Okresný súd podľa nesprávne aktuálne zistených pomerov otca arbitrárne konštatoval so spätnou účinnosťou, že mal platiť len minimálne výživné. Minulé platby nemohol súd zohľadniť na vyživovaciu povinnosť v neskoršom období (ako predplatenie minimálneho výživného do budúcnosti). Nevysporiadal sa s tvrdením otca, že od roku 2016 uhradil sumu viac ako 10 tisíc eur.

5. Trestné konanie bolo po úteku otca zo Spojených arabských emirátov pred plnením vyživovacej povinnosti a pri doteraz neúspešnom vymáhaní v exekučnom konaní poslednou nádejou, aby otec plnil výživné. Spomenutú platbu z roku 2017 urobil otec až po zadržení políciou, rovnako aj teraz by peniaze na výživné našiel vo väčšom rozsahu, ako platí. Miesto zlepšenia situácie sťažovateľky sa po napadnutom rozsudku jej pozícia zhoršila, čo má priamy vplyv na jej majetkové pomery.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom a rozsudkom okresného súdu, ktorý má vychádzať z nesprávne zisteného skutkového stavu a svojvoľného hodnotenia dôkazov. Sťažovateľka namieta aj porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny.

III.1. K porušeniu práva na spravodlivý proces:

8. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

9. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie

príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

11. V základnom trestno-procesnom vzťahu existujúcom vo fáze súdneho konania je jednou zo strán obžalovaný, ktorému prislúcha právo na spravodlivé preskúmanie a rozhodnutie o oprávnenosti jeho trestného obvinenia, a druhou stranou, ktorá uplatňuje trestné obvinenie, je prokurátor zastupujúci štát. V tomto základnom vzťahu sa rozhoduje o otázke viny a trestu, pričom poškodenému v ňom patrí právo aktívne vystupovať pri zisťovaní skutkového stavu vecí, nemá však postavenie strany oprávnenej uplatňovať trestné obvinenie, preto pre uvedenú časť trestného konania nemôže disponovať základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúcim kvalitu súdneho konania, teda spravodlivý proces, a ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Poškodený, ktorý má v trestnom konaní právo uplatniť nárok na náhradu škody a tento nárok aj uplatnil, je procesnou stranou v tzv. adhéznom konaní (prebiehajúcim kontinuálne so súdnym konaním o vine), v ktorom sa rozhoduje o ním uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom a v rámci ktorého mu je garantované základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Tomu zodpovedá aj právna úprava, keď podľa § 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku môže poškodený napadnúť rozsudok odvolaním iba pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

14. Poškodený tak disponuje opravným prostriedkom len proti rozhodnutiu súdu o uplatnenom nároku na náhradu škody, nemôže však napadnúť odvolaním rozsudok v časti týkajúcej sa rozhodovania o vine a treste obžalovaného. Z uvedeného dôvodu výrokom, ktorým sa rozhoduje o vine a treste obžalovaného, nemôžu byť porušené práva poškodeného podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 409/2014). Garancie poskytované citovanými článkami ústavy sú v trestnom konaní vo vzťahu k poškodenému (uplatňujúcemu nárok na náhradu škody) limitované a sú poskytované len pre adhézne konanie týkajúce sa rozhodovania o nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom (pozri tiež REPÍK, B. *Europská úmluva o lidských právech a trestní právo*. Vydavateľstvo Orac, 2002, s. 99.).

15. Ústavný súd už vo svojej judikatúre konštatoval, že poškodení v trestnom konaní sa ochrany základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nemôžu pred ústavným súdom domáhať tvrdením o nesprávnom verdikte všeobecného súdu o uplatnenom nároku na náhradu škody v trestnom konaní, odôvodňujúc to nesprávnym rozhodnutím o vine

obžalovaného (uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 659/2016 zo 4. októbra 2016, ZNAU č. 49/2016).

16. Náležité preskúmanie podozrenia zo spáchania trestného činu, teda vecne správne rozhodnutie o otázke viny a spravodlivé potrestanie páchatel'a, je oprávnením a povinnosťou štátu zastúpeného prokurátorom, ktorý zabezpečuje ochranu práv a oprávnených záujmov fyzických osôb a právnických osôb, záujmov spoločnosti a ústavného zriadenia Slovenskej republiky, ktorou napĺňa účel trestného práva (m. m. III. ÚS 100/2010). V niektorých situáciách síce možno uvažovať o ochrane obetí pomocou trestného práva, keď má osoba poškodená trestným činom ústavne zaručené právo na účinné trestné konanie. Aj vtedy ale ide o povinnosť využitia prostriedkov, a nie dosiahnutia výsledku. Nároky kladené na postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov sa potom odvíjajú od závažnosti daného zásahu do práv a slobôd poškodeného, resp. trestného činu. Najdôraznejšie je v zmysle ústavy, listiny a dohovoru chránené právo na život, nasleduje ľudská dôstojnosť (chránená prostredníctvom zákazu mučenia, krutého, neľudského a ponižujúceho zaobchádzania či zákazu nútených prác), právo na ochranu osobnej slobody a právo na súkromný a rodinný život. Zásah ústavného súdu do trestného konania na účely ochrany uvedených základných ľudských práv a slobôd poškodeného alebo obeť trestného činu by mohol byť odôvodnený len vtedy, ak by mimo trestného konania nebolo možné poskytnúť im účinnú ochranu. V prípade sťažovateľky tieto požiadavky z dôvodu závažnosti stíhaného trestného činu (v čisto zákonnej rovine ide o prečin), z dôvodu okruhu označených práv (právo na spravodlivý proces a na ochranu majetku) a z dôvodu existencie možnosti ochrany majetkového práva sťažovateľky v exekučnom konaní nie sú aplikovateľné.

17. Z uvedeného vyplýva, že rozsudkom okresného súdu z 12. januára 2023 vo výroku o vine, teda v časti, ktorou okresný súd obžalovaného (otca sťažovateľky) oslobodil spod obžaloby, nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky. Sťažovateľka navyše nemôže byť v napadnutom konaní vzhľadom na trestný čin, pre ktorý bol jej otec stíhaný, považovaná za „bežnú“ poškodenú, ako to je napríklad pri majetkových trestných činoch. Podľa judikatúry v konaní o trestnom čine zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona nezaplatené výživné alebo ošetrovné nie je dlhom zo škody spôsobenej trestným činom, ale nesplnením povinnosti vyplývajúcej zo zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), ktorej zavinené porušenie samo osebe je trestným činom. Z toho vyplýva, že osoba, vo vzťahu ku ktorej bolo treba výživné plniť, nemá v trestnom konaní postavenie poškodeného v zmysle § 46 Trestného poriadku (m. m. R 55/1993, R 18/1993, R IV/1968). Z uvedeného dôvodu okresný súd v zákonnej rovine nemal dôvod rozhodovať osobitným výrokom odkazujúcim sťažovateľku na civilné súdne konanie podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku. Nepochybne však sťažovateľka bola účastníčkou napadnutého trestného konania, okresný súd s ňou, resp. s jej matkou, ktorá zastupovala jej záujmy, konal. Námietky sťažovateľky o nedodržaní procesného postupu však ústavný súd nepovažuje za dostatočné na založenie možnosti vyslovenia porušenia označených práv.

18. Samotný nárok sťažovateľky na výživné vyplývajúci z civilného práva nebol napadnutým postupom okresného súdu v trestnom konaní, ktorý vyústil do rozsudku z 12. januára 2023, negatívne dotknutý. Okresný súd mu v napadnutom konaní v podstate len odmietol poskytnúť trestnoprávnu ochranu ako *ultima ratio* donucovací prostriedok na ovplyvnenie správania otca sťažovateľky. Okresný súd nemal právomoc rozhodovať záväzne o výške výživného, ktorú je otec

povinný podľa zákona o rodine ďalej uhrádzať. Na rozdiel od nesprávnej predstavy sťažovateľky si na posúdenie trestnej zodpovednosti mohol okresný súd urobiť predbežný záver o plnení zákonnej povinnosti vyživovať iného sám, bez toho, aby bol viazaný rozhodnutím súdu z civilného konania (m. m. R 112/1999-II, R 56/1993, R 11/1984).

19. Po preskúmaní napadnutého konania a s prihliadnutím aj na odôvodnenie rozsudku okresného súdu ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľky ako spôsobilú spochybnit' ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Sťažovateľka vychádza primárne zo spomenutého nesprávneho predpokladu, predkladá iné hodnotenie dôkazov a namieta nesprávne skutkové zistenia.

20. Námietky sťažovateľky po ich konfrontovaní s odôvodnením rozsudku nie sú spôsobilé založiť dôvodnosť záveru o svojvôli a arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Okresný súd skúmal majetkové a príjmové pomery otca sťažovateľky, jeho postoj k plneniu vyživovacej povinnosti v rozhodnom období či úroveň plnenia vyživovacej povinnosti. Tým zohľadnil zákonné kritérium prispievania podľa schopností, možností a majetkových pomerov rodiča (§ 62 ods. 2 zákona o rodine). Ani v uplatnení kritéria o minimálnom výživnom (§ 62 ods. 3 zákona o rodine) ústavný súd nepozoruje prvok svojvôle. Ústavný súd pri nezistení arbitrárnosti nemá dôvod bližšie preskúmavať skutkové a právne závery.

21. Na tomto základe ústavný súd sumarizuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do rozsudku okresného súdu z 12. januára 2023 zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie v napadnutom konaní po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavnú sťažnosť odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny:

22. Sťažovateľka neuviedla osobitnú argumentáciu k porušeniu základného práva vlastníť majetok, ale všetky sťažnostné dôvody vzťahla paušálne aj na tieto články. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva jedine tvrdenie sťažovateľky o priamom vplyve konštatovania okresného súdu o minimálnom výživnom na majetkové pomery sťažovateľky.

23. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti v tejto časti je na prvý pohľad poznačené nedostatkom konkrétnych skutkových a právnych dôvodov [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], ktoré by umožňovali ústavnému súdu bližšie skúmať tvrdené porušenie označeného základného práva hmotnoprávneho charakteru. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa v podstate odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Jej nedostatok spravidla vedie k rozhodnutiu o odmietnutí ústavnej sťažnosti, pretože takúto esenciálnu náležitosť nie je možné odstrániť výzvou podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 185/2021, ZNaU 81/2021). To viedlo ústavný súd k odmietnutiu ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že nemá náležitosti ustanovené zákonom.

24. Len nad rámec svojho záveru ústavný súd uvádza, že sťažovateľke môže ochranu majetkových práv priznaných cudzím súdnym rozhodnutím uznaným v Slovenskej republike naďalej poskytnúť exekučný súd, ktorý vedie exekučné konanie, a súdny exekútor, ktorý vedie exekúciu na vymoženie výživného. Autonómne právne posúdenie otázky výživného trestným súdom, na ktorom bol založený oslobodzujúci rozsudok, v zásade nemá za priamy následok porušenie práva sťažovateľky vlastniť majetok pri existencii exekučného titulu. Vopred ale nie je možné vylúčiť situáciu, keď samotné civilné súdne konanie nebude spôsobilé poskytnúť dostatočne účinnú ochranu jej základnému právu. Išlo by v podstate o procesný aspekt ochrany podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Žiadnu takúto okolnosť sťažovateľka netvrdila a ani ústavný súd ju nezistil.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu